

En resa till Nepal visar

Låt oss följa med på en resa till Nepal och genom Margareta Klemets ögon uppleva verkligheten och se på plats vad hjälpen kan göra för skillnad.

Vi är många som på olika sätt är engagerade i secondhandbutiken Skopan. Flera av oss jobbar ideellt och har en förhoppning om att det vi gör skall betyda hjälp för någon annan. Sedan flera år bedriver Skopan bland annat hjälpverk-

samhet bland Nepals gatubarn. Landet är väldigt fattigt och lider fortfarande av sviterna efter att ha utsatts för en större jordbävning. Mest utsatta är barnen och många av barnen lever ett liv ute på gatorna helt utelämnade.

Skopans mål

Skopan driver bland annat två barnhem och har som mål att barnen skall kunna få minst 10 års skolgång. Vikten av utbildning är avgörande för vägen ut ur fattigdom och utsatthet. Det gynnar hela samhället.

Våra besök inspirerar

Kontinuerligt besöker man landet. Tio personer åkte under hösten till Nepal för

ett två veckors långt besök.

”Jag ångrar inte en sekund att jag åkte med. Nu har man sett det med egna ögon, vad hjälp kan betyda”, berättar Margareta Klemets, en av de som åkte med. De landade i *Kathmandu*, en bullrig och rörig stad. Det blev besök hos gamla vänner där de fick ett väldigt glatt och gästvänligt mottagande. Mattorna åkte fram för gästernas trevnad över det blöta, smutsiga golvet och man bjuder gärna på det som för tillfället finns att tillgå.

Barnhemmens stora betydelse

Sedan blev det besök på barnhemmet i *Gokarna*. Margareta berättar hur fantastiska personalen på barnhemmet är. Det hände att personalen ”kidnappade” (tog dit) barn, som annars blev lämnade ensamma hela dagar, för att ge dem mat och omsorg. Många av personalen har själva vuxit upp på barnhemmet och har full insikt om dess betydelse för ett barns framtid. Många av barnen vänder också som vuxna tillbaka till sin hemby för att kunna hjälpa till där.

”Vi delade ut mjukisdjur till barnen”, berättar Margareta.

Ett barns upplevelse

”Jag kommer särskilt ihåg ett syskonpar, en pojke och en flicka. Pappan fanns inte med i bilden och mamman hade bara lämnat dem av olika orsaker. Den lilla pojken på fyra år frågade ständigt med tomma ögon var hans mamma fanns”.

Det Tibetanska flyktinglägret

Det blev ett besök hos det Tibetanska flyktinglägret. Det var tungt att se hur fattigt livet var där. Många hade inte ens några fönster i sitt boende. Men andan

vart Skopan-hjälpen går

var god och man hittade på alla möjliga överlevnadsformer. Många satt och sålde Tibetanska souvenirer. Flickorna hade inget att säga till om.

Långt till vatten

Man noterade att i en av byarna var det inga barn som gick i skolan. På frågan varför förklarade de att de hade så långt till närmaste brunn och det var barnen som gick och hämtade vatten. Där hjälpte man till att bygga en brunn mitt i byn med förbehåll att alla barnen skulle gå i skola och så blev det.

”Det blev flera vandringar och vi fick se många vackra vyer”, berättar Margareta med utsikt över alla dessa berg. ”Vi träffade ”Farfar”, en åttiårig äldre man, som med lätthet tog sig fram i den bergiga omgivningen. Han berättade känslösamt om sitt liv och om sin flykt över de Tibetanska bergen.”

En gudstjänst fylld av glädje

På lördagen samlades man i en liten lokal för att utöva gudstjänst från halv nio på förmiddagen. Barnen från daghemmet var med. Det blev mycket sång och mycken glädje. Efteråt serverades lunch. En stor kittel med ris (riset kom från oss) och grönsaker serverades och här åt man noggrant upp vartenda riskorn. Vi förstod inte allt som sades, men kände den fina gemenskapen. *”Jag är så glad att jag följde med på resan,”* upprepar Margareta.

Efter samtalet går jag ner och plockar fram ytterligare några nystan garn för försäljning kommande lördag. Jag fylls av värme och tacksamhet över att även det lilla vi gör kan betyda så mycket för någon annan.

Monica Tiger intervjuade Margareta Kle-mets

